Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex: sportrom buc. 180.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXIV—Nr. 215 (5649)

Luni 17 iunie 1968

ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT

Marele miting aviatic de la Băneasa

IERI, PE CERUL PATRIEI A FOST SĂRBĂTOARE

Seninul domină imensa boltă astrală, dantelată pe imaginare poteci ale văzduhului de nori albi-șuvițe de argint desprinse parcă din pînzele lui Renoir. Este o dimineață splendidă, așa cum splendidă este — în entuziasmul și marea ei dragoste pentru aviație — mulțimea bucureștenilor veniți să urmărească marele miting de la Băneasa.

★

Printre zecile de mii de spectatori, toți cu priviri scrutînd înălțimile cerului de iunie, mulți, foarte mulți copii — cu gladiole și garoafe — pregătite de părinți pentru înalții oaspeți ai mitingului, pentru curajoșii piloți sau iscusiții parașutiști. Împreună cu ei, trăind aceeași copilărească bucurie, tineri și oameni maturi dar și bărbați vîrstnici, cu priviri agere de condori, cu o aparte semeție a trupului, cu pași apăsați de flăcău, din aceia pe care nimeni și nimic nu-i poate clătina în forța lor de stejari ridicați falnic la răscruce de drumuri. În ochii lor, în vorba lor domoală, de o emoționantă modestie, se oglindesc amintirile, multe din acele mărturii și fapte de bărbăție înscrise cu litere de aur în glorioasa istorie a aviației românești.

★

Primele avioane — o formație de șase aparate IAK 18 — purtînd drapelele Republicii Socialiste România și Partidului Comunist Român deschid marea paradă aeriană.

Inimile bat cu putere. Gîndurile calde, pline de recunoștință, străbat retrospectiv istoria deceniilor trecute, oprindu-se spre acele eroice începuturi ale zborului, căutînd și descoperind figurile legendare ale lui **Traian Vuia, Aurel Vlaicu, Henri Coandă**, pionieri remarcabili, deschizători de drumuri necunoscute pînă la ei în aviația mondială. Purtate în respect și cinstire, tradițiile de aur ale temerarilor piloți români ai generațiilor trecute sînt astăzi prezente în toată frumusețea și vigoarea lor sporite la entuziasta sărbătoare a Zilei aviației Republicii Socialiste România, la care își dau concursul cei mai buni aviatori — piloți, planoriști, aeromodeliști, parașutiști ai generației zilelor noastre.

★

Trei elicoptere MI-4 coboară din înălțimi în perimetrul de aterizare. Ușile se deschid și, moment inedit de mare gingășie; zeci de copii, îndrăznețe „cravate roșii", cu purpură în obraji — de neuitat va fi amintirea primului zbor! — aleargă, cu brațele pline de flori, spre tribuna oficială.

Poate că într-o zi, pașii unora dintre acești copii vor reveni pe pista de beton a aeroportului îndreptîndu-se, însă, atunci, spre carlinga miraculoasă a avioanelor sau — cine știe? — a navelor cosmice.

★

Mitingul aviatic continuă, sporind valențele de nerăbdare, de emoție, încîntare și admirație. Cerul pare un imens stadion stăpînit cu măiestrie de așii pilotajului, de acești oameni minunați care seamănă din totdeauna cu eroii dragi ai copilăriei noastre.

Aplauze frenetice, prelungite pentru zborul în formație „cocor", executat cu matematică precizie milimetrică de cinci planoare pilotate de veritabili maeștri ai văzduhului. Același entuziasm la executarea „Caruselului" — proba care dă certificatul siguranței, un meci la al cărui start avea totul de pierdut.

Există jucători care se tem să bată un penalty într-un moment cheie. Există jucători care recurg la întinderi diplomatice, pentru a se ieri de focul bătăliei. Nelu Nunweiller n-a avut, însă, niciodată această tehnică versatilă, care figurează în trusa multor fotbaliști. Nelu Nunweiller a dus, timp de o jumătate de an, dorul bătăliei. Lăsat la vatră,

Dan GÂRLEȘTEANU

(Continuare în pag. a 2-a)

Parașuta...

CURCUBEU PESTE TIMP

Cerul Bucureștilor a fost ieri dimineață de un senin pe care cele cîteva zdrențe de nori l-au făcut mai pregnant. Spre acest cer s-au îndreptat, încă din primele ore ale zilei, sute de mii de perechi de ochi. De peste douăzeci de ani, acoperișul de azur al Capitalei n-a mai fost cercetat cu atîta interes și, poate, tot pentru prima oară în același interval de timp, privirile erau curioase și liniștite totodată, pentru că, aceasta sigur în premieră, marele spectacol urma să se desfășoare acolo sus, pe o scenă onorată, în atîtea stagiuni, de mari interpreți cu nume românești.

Reîntîlnirea cu eroii înălțimilor s-a desfășurat sub zodia generozității pe care aveau s-o manifeste atît realizatorii spectacolului cît și publicul și, alături de ei, televiziunea (debutantă cu succes în acest gen de manifestații, și radioul, curajos și decis în a urma cele mai moderne mijloace de informare oriunde s-ar manifesta ele).

Mitingul aviatic de ieri ne-a părut — și aceasta nu numai simbolic — un curcubeu peste timp. Un curcubeu pe un cer senin, legînd peste ani nu numai vestitele aripi tricolore de ieri și de azi, ci însăși tinerețea ajunsă la maturitate a fiecăruia dintre noi, răscolind plăcuta nostalgie a unor ceasuri apuse, dar care se regăsesc.

Într-adevăr, cîți dintre cei aflați printre surele de mii de participanți la miting în București ori cine știe unde în țară, nu s-a revăzut copil, asistînd, cu acea dulce strîngere de inimă pe care o conferă emoția, la tradiționalele spectacole aeriene organizate cu ani în urmă, tot aici la Băneasa, ori la Pipera și chiar la Cotroceni? Niciodată, pînă ieri, n-au fost laolaltă Vuia și Vlaicu, Papană și Coandă, Calotă și Manolache, primele începuturi aviatice cu tehnica cea mai avansată, cărora savanți și zburători români le-au înlesnit, deopotrivă, mersul avîntat înainte. Parcă niciodată, atît de profund ca acum, nu s-a simțit acest filon de energii complexe dăruit de compatrioții noștri patrimoniului mondial al aviației. Și, tocmai de aceea, ni se pare momentul cel mai propice readucerii în actualitate a marii rezerve de pasiune și capacitate nutrită încă în anonimat de cei care iubesc stăruitor tărîile înalte.

Sărbătoarea de ieri a însemnat efortul plenar al actualelor capacități ale aviației sportive, bine susținut de prezența masivă și calitativă a celei militare, care a constituit mai mult decît o completare de program, o participare de prestigiu. Concluzia care se impune la această reîntîlnire a publicului cu aviația sportivă, emoționantă tocmai prin căldura cu care a fost primită de ambele părți, prin prospețimea unor vechi sentimente nealterate de trecerea vremii, este aceea a necesității susținerii, în continuare, a interesului marelui public prin organizarea, și nu numai la București, a unor reuniuni aviatice combinate, dar și necesitatea revitalizării aviației sportive sub toate formele începînd, chiar din copilărie, cu construcția de aeromodele.

Fie ca mitingul de ieri, de pe aeroportul internațional Băneasa, să nu rămînă izolat în ungherul amintirii, ci să însemne reluarea unei stagiuni cu cît mai multe spectacole, fie ca ea să coincidă cu sprijinirea mult mai activă și multiplă a aviației sportive, fie ca arcul curcubeului sprijinit pe pilonii trecutului glorios și ai prezentului încărcat de dorinți să devină bolta generoasă sub care mlăditele tinere înflorite azi, să-și capete vigoare bărbătească mîine.

Em. VALERIU

Un frumos succes al sportivilor români în regatele internaționale din Suedia și Cehoslovacia

CINCI LOCURI I LA PRAGA PATRU LOCURI I LA STOCKHOLM

Citiți amănunte în pag. a 4-a

Dinamo a cîștigat Cupa României

Epuizantă finală.

Pentru toți. Pentru jucătorii răpuși de oboseală, ca pe un cîmp de luptă. Pentru vechii prieteni Bazil Marian și Valentin Stănescu, trăind amîndoi drama minutului 90. Pentru toți arbitrii din țară, asistînd neputincioși la „demonstrația" funestă a lui Vasile Dumitrescu.

Finala de ieri a concentrat în 120 de minute toate energiile irosite în această Cupă a României, care, din păcate, trăiește, în fiecare an, o singură zi: ziua finalei.

A învins Dinamo. Ar fi putut învinge Rapid. Acest Rapid căruia „vrăjitoarele" gazonului nu-i iartă cele șapte cupe istorice ale domniei lui Baratki și Bogdan.

A fost un meci epuizant. Un meci Năsturescu-Nunweiller. Un meci între acești doi oameni lăsați în umbră, dar al căror eroism, aș spune, a fost, poate, momentul cel mai frumos al finalei.

„Bebe" Năsturescu a vrut să învingă „vrăjitoarele". Și a ieșit învingător, în ciuda înfrîngerii.

Nelu Nunweiller a avut puterea de a se bate în cel mai greu meci al carierei

Victoria și legenda

De cealaltă parte, „Bebe" Năsturescu, „saltimbancul", servantul elitei, „cărăușul nebun" a avut puterea de a se bate fără Dumitriu, apoi fără Ionescu, fiind la un pas de ziua sa supremă.

A învins Dinamo. Ar fi putut învinge Rapid.

Dinamo speră să regăsească astăzi drumul arenei internaționale.

Rapid, învins, își sporește legenda.

De 30 de ani, oamenii tribunelor vorbesc despre faimosul penalty al lui Baratki în ultimul minut al meciului cu Suedia. Peste 30 de ani, copiii vor vorbi despre bara lui Neagu din ultimele secunde ale minutului 90.

Dinamo a învins.

Rapid își sporește legenda.

Ioan CHIRILA

DIENST E DE VINĂ?

Trebuia să scriu un articol despre atmosfera acestei finale. *„Ai exact 66 de rînduri"* — mi-a spus secretarul general de redacție. Multe? Puține? Nu puteam să știu. Putea să fie o finală pasionantă, și atunci spațiul ar fi fost strîmt, după cum s-ar fi putut să asist la o finală „la pas", domoală, și atunci n-aș fi avut ce să scriu.

Finala celei de a 31-a ediții a „Cupei României" a început sub auspicii nefavorabile din punctul meu de vedere care repet aveam obligația să redau atmosfera. Sub un cer înnourat, în fața unui stadion pe jumătate gol, cei 22 de actori au luat un start oarecare. Scurgerea minutelor n-avea să aducă nimic deosebit — sub raportul atmosferei — nici pe teren, nici în tribune. Rapidul juca ceva mai legat, dar acuta se lăsa așteptată. Lîngă mine, „profesorul", Constantin, își explică lipsa scînteii din joc: „Nu e Dumitriu pe teren. Se vede". Într-adevăr, se vede.

Repriza a doua. Încep să mă întreb ce voi scrie. E adevărat că deasupra stadionului norii sînt din în ce mai amenințători. E, totuși, prea puțină... atmosferă pentru o finală de Cupă.

În sfîrșit, dar nu din fericire, CEVA creează o oarecare atmosferă. Sîntem în min. 55 și arbitrul nu vede un fault clar în careu asupra lui Ion Ionescu. Tribunele încep să se „încălzească". Începe să fie atmosferă...

10 minute mai tîrziu, penalti pentru Dinamo. Arbitrul mută lovitura liberă la 16 m. A început să fiarbă cazanul...

Minutul 77. Penalti strigător la cer, la un henț în careu al lui Nunweiller III. Arbitrul arată, cu gestul, piciorul, sugerînd (mă gîndesc că vrea să se autosugestioneze) că mingea l-a lovit în picior pe fundașul dinamovist. Dar tot stadionul a văzut mingea șutată de la 6—7 metri distanță de apărătorul dinamovist și oprită de mîna acestuia. Greșeala arbitrului V. Dumitrescu este imensă și tot atît de flagrantă ca aceea a lui Gotffried Dienst în prima finală a campionatului european. E drept, n-a fost vorba de o cosire în careu, ca cea asupra lui Pavlovici, dar a fost un henț. Și ce henț! Atît de clar, încît aveai timp să-l pictezi, nu numai să-l fotografiezi...

În același minut, un frumos contraatac dinamovist le adu-

Marius POPESCU

(Continuare în pag. a 3-a)

Un moment din meci: Ionescu în luptă cu apărarea dinamovistă (Nunweiller III și Popa)
Foto: V. BAGEAC

Min.... 121: Nunweiller III zîmbește fericit. Cupa României, pe care o primește în acest moment, constituie o răsplată de neuitat pentru eforturile depuse de el și de coechipierii lui în această palpitantă finală